

СТИХОТВОРЕНИЯ.

Отъ Ив. Вазовъ.

ЖИВА ИСТОРИЯ.

Азъ здравъ съмъ синъ на здраво поколѣние
съ желѣзна воля, съ вѣра отъ чиликъ,
упорно въ трудъ, мжжествено въ търпение,
то носи на плещи си тваръ великъ —

Тваръ тежъкъ — дълъгъ низъ години
на бури, на превратности безъ брой,
свидетель бѣхъ на всичкитѣ сждбини,
що бодро преживѣ народътъ мой.

Душата ми е цѣла разорана
отъ страшний на неволитѣ му плугъ,
на всичкитѣ трептежи на Балкана
история съмъ жива тукъ!

МОЯТЪ ПЖТЪ.

Отъ раннитѣ си младини живѣхъ
за мене си не, а за народа,
отъ раннитѣ си младини запѣхъ
за родина и за свобода.

Въ духа на цѣли поколѣния лѣхъ
любовъ къмъ свойто, вѣра въ себе,
отреченъ и охолень се видѣхъ,
Българио, че любѣхъ тебе.

Вмѣниха ми пѣснитѣ въ тежъкъ грѣхъ,
пророци на учения нови,
а ази все изъ моя пжтъ вървѣхъ,
отхвърлѣхъ чуждитѣ окови.

И прѣскахъ свѣтлина, душитѣ грѣхъ,
разбралъ високо си призванье,
надъ нивата народна бодро сѣхъ
зърна на вѣра и съзнание.

И съ тазъ земя се радвахъ и болѣхъ,
любихъ я въ щастье и несгода,
и мойто битие всецѣло слѣхъ
съсь битието на народа.